

El Fin del Mundo

El fin del Mundo

Marieke Verzijlbergh

Dedicado a Claudio Cabezas Ruedlinger y su familia.

Schrijver: Marieke Verzijlbergh
Coverontwerp: Marieke Verzijlbergh
ISBN: 9789403844039
© Marieke Verzijlbergh
1^e druk december 2025
Uitgegeven door Bookmundo

1 75 dagen voor vertrek

Jeetje wat vliegt de tijd! Over nog geen 11 weken, ongeveer half september 2019, zitten we op de Grande Nigeria richting Montevideo en zou de camper klaar moeten zijn. Dat we met de boot meegaan is zeker, dat de camper dan af is zeker niet! Maar waar ik eerst dacht dat je dan niet weg zou kunnen (je kan toch niet met een halve camper op pad!), heb ik me nu door verschillende mensen laten verzekeren dat dit eigenlijk helemaal geen probleem is.

We hebben allebei zoveel bijgeleerd de laatste maanden, op het gebied van klussen maar ook op andere gebieden. Ik heb me suf gelezen (en nog) in allerlei reisblogs van anderen zodat ik een beetje weet wat ons te wachten staat in al die verre landen. Hoe gaat het bij de grensovergangen, welke papieren heb je nodig, wat kost diesel eigenlijk daar, kun je makkelijk aan bepaalde levensmiddelen komen (pot sambal gaat mee!), hoe vervelend doet de politie, hoe makkelijk kom je aan onderdelen voor de truck enz. Het is een ware schat aan informatie en daarbij ook al leuke contacten gelegd, onder meer met Jan en Marieke, Nederlanders die 5 jaar geleden naar Uruguay zijn geëmigreerd en daar nu een camping runnen voor overlanders (reizigers die, met wat voor vervoermiddel dan ook, over land reizen). Zij hebben ons gevraagd wat spullen mee te brengen uit Nederland en wij kunnen onze reis door Zuid-Amerika bij hun op de camping starten, waar ook de mogelijkheid is om nog verder te klussen, dus dat is helemaal mooi.

Ondertussen scharrelen we alle onderdelen als puzzelstukjes bij elkaar en doet AliExpress goede zaken. De postbode komt zo vaak pakketjes brengen (van horren, tot schroeven, scharnieren, camera's, beddengoed, motorhelmen, lampjes,

deurknopjes enz. enz.) dat hij regelmatig even een shagje bij ons rookt terwijl hij informeert naar onze vorderingen. Er is sowieso veel aanloop van geïnteresseerden en nieuwsgierigen. Ons plan en ons vervoermiddel spreken blijkbaar tot de verbeelding. Dagelijks beantwoorden we vragen hierover en gaan we ons steeds meer beseffen hoe bevoorrecht we toch zijn dat we dit kunnen doen.

We zijn veel vrij in de aanloop naar ons ontslag per 1 september, omdat we onze vrije dagen moeten opmaken. Dit komt goed uit want zoals Sjors en Monique zo mooi formuleerden afgelopen week "niets droogt zo snel op als een zee van tijd". Sjors is een oud-collega en onze inspiratie om met dit hele plan te beginnen. Zij zijn doorgewinterde overlanders, al jaren aan het reizen in hun truck en weten als geen ander hoeveel tijd er gaat zitten in het bouwen van een camper. Wat een geluk dat we dit alles op onze eigen oprit kunnen doen!

We regelen ook allerlei praktische zaken. Ik moet medicijnen mee voor minstens een jaar en dat gaat allemaal niet zomaar. Eerst moet ik de ambassades bellen van alle landen die we gaan bezoeken om te vragen of dit niet onder de verdovende middelen valt, aldus mijn huisarts. Volgens de super-vriendelijke ambassade van Uruguay is het helemaal geen probleem, en ik besluit mijn huisarts te zeggen dat ik alleen naar dat land ga. Daarna is er nog wat overredingskracht nodig bij zowel huisarts als apotheek, maar lijkt het toch wel te gaan lukken. Onze zorgverzekeringen en de belastingdienst moeten we informeren over dat we straks geen werk meer hebben, we hebben dan geen recht meer op teruggaaf inkomstenbelasting, maar weer wel op zorgtoeslag. We zorgen voor oppas van ons huis inclusief kat. We regelen een reisverzekering die het goed vindt dat we een jaar aaneengesloten reizen. Ook zorgen ze voor een Engelstalige

verklaring dat ze ons repatriëren indien nodig (brief is nodig om mee te mogen varen met het vrachtschip), ook een cargoverzekerings voor aan boord wordt geregeld (tenslotte zinkt er nog weleens een Grimaldiboot) en een verzekering voor de truck in Zuid-Amerika. Dit moet allemaal via via, aangezien jij je niet als buitenlander kunt verzekeren (je moet het allemaal maar weten!). De motor zetten we op mijn naam, omdat je geen twee voertuigen in mag voeren in bepaalde landen. Onze ontslagbrieven hebben we nog niet geschreven, het blijft een hele stap en allebei hikken we er een beetje tegenaan. Michiel heeft gelukkig wel een terugkomgarantie gekregen. Als hij binnen twee jaar terug is, kan hij zo weer bij de AVR aan de slag. Ik verwacht ook geen problemen in het vinden van een baan in de zorg bij terugkomst, maar toch. Op je 50ste een leuke en goed betaalde baan opzeggen is best spannend. Verder moeten we onze auto nog verkopen, want om die drie jaar stil te laten staan is niet handig. Met het geld, dat we dan eind augustus na 10 jaar bij elkaar hebben gespaard, zouden we het zo'n 2,5 à 3 jaar kunnen uithouden inclusief af en toe een break naar Nederland van een paar weken.

Wat een heerlijk vooruitzicht om zo'n tijd helemaal niets te moeten! Hoewel ik ook wel uit ervaring weet dat dat heel snel went. Toen we 9 jaar geleden een half jaar op reis waren, misten we uiteindelijk toch wel het gevoel van je nuttig maken. Hier hebben we dan ook best wel veel over nagedacht en gepraat. We hebben afgesproken dat we samen veel leuke dingen gaan zien, doen en meemaken, maar dat we vooral ook onze eigen dingen blijven doen, andere mensen gaan ontmoeten en ook wel nieuwe dingen willen leren (bijvoorbeeld Spaans en Portugees spreken/verstaan, zelf brood bakken, ukelele spelen, kitesurfen, workaways, wijnproeverijen enz.). Zuid-Amerika is niet echt een continent voor vrijwilligerswerk, maar wie weet zijn er toch

wel mogelijkheden om anderen te helpen of om ons nuttig te maken. We gaan het allemaal beleven.

Nu dus nog 75 dagen om te kijken of we toch alle basics in de camper op orde krijgen. Er moet nog een bank in, een badkamer, en alle elektriciteit. Graag ook nog een dakraam, een schone reserve dieseltank, nieuwe onderbouwbakken en alles geschilderd, maar dat heeft geen prio. In die tijd moeten we ook nog afscheid gaan nemen van iedereen, het moeilijkste stuk. Onze ouders die al op leeftijd zijn, onze vrienden en vriendinnen waar ik eigenlijk niet zonder kan, onze kat die mijn tweede schaduw is. De kanoclub, de eetclub, de pokerclub, het zwembad, mijn koor en ons heerlijke plekkie in Hellevoetsluis. Geen grote afscheidsparty maar het liefst ongezien weg glippen, ach nee dat kan toch ook niet. Gelukkig bestaat er WhatsApp en FaceTime en zijn de mogelijkheden om contact te houden groot. Behalve de eerste maand op de boot, geen wifi, geen land en alle tijd om te onthaasten. Ben benieuwd!

2 43 dagen voor vertrek

Een update van de laatste weken. Er is weer een hoop gebeurd. Michiel klust zich helemaal wezenloos, ik help waar kan (lees "waar mag") en houd me daarnaast bezig met alle praktische voorbereidingen en het opruimen, aanschaffen en inpakken van spullen.

We volgen de Grande Nigeria nauwlettend en stiekem hoop ik op wat vertraging zodat we nog wat meer tijd hebben om de camper zover mogelijk af te krijgen. Well, you get what you need, is mijn ervaring in het leven en ik zie op de shipfinder-app dat het schip al dagen in Dakar ligt. Als ik google op de naam van het schip, blijkt dat ze aan de ketting ligt en dat de bemanning én de passagiers zijn gearresteerd i.v.m. smokkel van cocaïne (het zal je maar gebeuren als passagier!). Er is zo'n 700 kg gevonden in de auto's aan boord. Nou die vaart dus voorlopig niet meer. In lichte paniek begin ik me te oriënteren op vliegtickets aangezien de 6 hutten aan boord een jaar van tevoren geboekt moeten worden en er dus niet snel weer een plek voor ons aan boord zal zijn op de andere 3 lijndiensten (er vaart er één per week naar Zuid-Amerika) omdat die natuurlijk al lang volgeboekt zijn. Maar wonder boven wonder tovert Grimaldi nog een megavrachtschip uit z'n hoge hoed en krijgen we een paar weken later bericht dat we alsnog in september kunnen vertrekken maar dan met de Grande Argentina en twee weken later dan gepland. Helemaal goed!

Ondertussen doen we een paar testritjes naar de Brouwersdam en dat maakt dat ik er steeds meer in begin te geloven dat we dit echt gaan doen. Ik durf me langzaam te gaan verheugen en mijn werk meer los te laten. Ik schrijf mijn ontslagbrief en nu is het voor het eggie. Michiel wacht tot het laatste moment, maar eind juli neemt ook hij eindelijk

de stap. Straks ontvangen we ons voorlopig laatste salaris en weten we met welk budget we op reis kunnen nu de grote uitgaven aan de truck en voor de bootreis gedaan zijn. De uitgaven aan de truck blijken minder dan gedacht, mede doordat er her en der spullen geritseld kunnen worden, er hulp is van vrienden, AliExpress en Marktplaats onze favoriete sites zijn momenteel en we een goede lasser in de buurt hebben gevonden. Dat betekent dat we mogelijk nog langer op reis kunnen dan gepland. Ook ontstaat er het idee om de zomers in Nederland door te brengen (in de huizen van vrienden die dan op vakantie gaan, alleen weten zij dit nog niet, hahaha), de truck in Uruguay te stallen en dan vakantiewerk te doen. Bij mijn werkgever zou dat bijvoorbeeld prima kunnen. Ook daarmee zouden we de reistijd kunnen verlengen. Nou ja eerst maar eens kijken of deze "way of life" ons bevalt, maar niet teveel vooruit plannen.

De verbouwing van de truck blijft trager verlopen dan verwacht en gehoopt. Maar de keuken is nu echt wel af, zo ook de bovenkastjes. Afgelopen maand heeft Michiel de watertank ingebouwd en alle benodigde waterleidingen en afvoeren gelegd naar boiler, keuken, douches (één binnen en één buiten) en wc. De garage en de cabine zijn ook af. De badkamer krijgt langzaam vorm. Verlichting, verwarming en stopcontacten heeft hij ook gemaakt. De buitenkant is nu ook helemaal klaar, de dieseltank en reserve dieseltank zijn schoon en hangen weer onder de truck, zo ook een kastje voor de gasflessen, de vuilwatertank, twee nieuwe opbergbakken en de door mijn vader gereviseerde generator. Ik verf alles zwart.

Wat er nog gemaakt moet worden: laatste beetje badkamer, kastje vriezer, hoekbank, tafel, binnendeur, elektra, zonnepanelen op dak, dakraam, horren en dan binnen alles nog verven. -Zucht- Als ik dit zo opschrijf voel ik weer die

lichte paniek, ken je dat, van dat gefladder in je borst? Gelukkig is daar Michiel die onverstoorbaar door buffelt en er een "kikke bak" van maakt, zoals voorbijgangers regelmatig zeggen. Zijn ondertussen gevleugelde uitspraken "ach ik rommel maar wat aan" en "het komt wel goed joh" zijn me dierbaar geworden en maken dat ik er in blijf geloven. Nog 6 weken!

3 Klaar voor vertrek

Pffff nu begrijp ik wat er met de uitdrukking “de laatste loodjes wegen het zwaarst” bedoeld wordt. Tjonge wat waren de laatste weken vol met van alles! Werk afronden, 12 jaar Pameijer overdragen aan collega’s, cliënten die extra in de stress schieten omdat ze hun persoonlijk begeleidster kwijtraken, nog even verhuizen met ons kantoor in mijn laatste week. Afscheid nemen van cliënten en verwanten, daarna van collega’s, daarna van familie, vrienden, burens, kennissen, zelfs de postbode en natuurlijk de pakjesbezorger, keer op keer op keer, best heftig. BBQ’s, surpriseparty, feestjes, borrels. Nieuwe mensen spreken en ontmoeten die we leren kennen op onze zoektochten op het web naar info over overlanden in Zuid-Amerika. Ons huis leeg en schoon maken (niet mijn beste eigenschap!), veel, heel veel spullen weg doen, minimaliseren, op zich wel prettig. Inpakken en natuurlijk nog heel heel veel klussen aan de truck!

Al drie jaar heb ik me verheugd op het jaarlijkse overlandersweekend in Ranst, België. We zijn daar twee keer eerder geweest, maar nog nooit met deze truck. In het weekend van 6, 7, en 8 september zouden we er heen gaan, dit stond al heel lang vast. Ons eerste weekendje weg met de truck naar een evenement waar veel gelijkgestemden zijn, veel gave trucks staan en heel veel kennis en kunde te zien en te halen is. Wat een mooie gelegenheid om proef te draaien! Helaas gooit Grimaldi, de bootmaatschappij, roet in het eten. Vertrek vanuit Antwerpen is precies naar dat weekend verschoven, dus gaan we eerder weg dan verwacht, wat helemaal niet goed uitkomt, we kunnen de tijd ook goed gebruiken om zoveel mogelijk af te krijgen. De datum wordt nog wel een paar keer verschoven (naar voren én naar achteren) en uiteindelijk wordt het gelukkig toch later. Echter geeft Michiel een paar dagen voor het weekendje weg

aan dat hij er niet over heen ziet om met de truck naar Ranst te rijden, er moet nog zoveel aan gebeuren. Ik zie ondertussen ook de wallen onder z'n ogen steeds donkerder worden, ik zie dat hij het moeilijk heeft met z'n baan loslaten, ik zie dat hij zich rot klust om het af te krijgen, ik zie voor het eerst wat stresssymptomen, iets wat Michiel nooit heeft, en ik laat het weekendje Ranst schieten, trek mijn kluskleren weer aan en ga verder met schilderen.

Vanaf 1 september zijn we werkeloos, wat een raar gevoel. Als ik na de laatste werkdag thuis kom, weet ik niet hoe ik me moet voelen, moet ik huilen, moet ik lachen? Uiteindelijk klinkt er een grote gil door het lege, kale huis, YESSSSSSSS I did it, ik ben vrij om te gaan en staan waar ik wil voor de komende 3 jaar met mijn beste maatje, wat bijzonder en hoe fijn! Michiel moet nog even wennen aan het idee (hier is hij afgelopen negen jaar al mee bezig), wat als er geen werk is bij terugkomst (hij heeft een terugkomgarantie), wat als de truck allerlei kuren vertoont en er niets werkt van wat hij bedacht heeft (komt goed joh), wat als het tussen ons niet goed gaat als we straks 24/7 op elkaars lip zitten (was ik niet van plan, lekker je eigen dingen blijven doen), wat als we niet voldoende geld hebben (nou dan gaan we wat eerder naar huis), wat als het huis en de tuin in verval raken (joh daar wordt goed op gepast), wat als onze ouders of andere geliefde personen wat overkomt (vliegticket en je bent binnen 24 uur weer thuis) enz. enz. Zo praten we heel wat af en naarmate de datum van vertrek dichterbij komt, gaat hij er toch ook steeds meer in geloven (gelukkig!).

En dan de laatste zondagmiddagborrel met onze lieve vrienden en burens, een prachtige nazomermiddag op het terras van de Barbier, onze buurtkroeg om de hoek. Op de achtergrond speelt een meisje mooi gitaar, een biertje in de hand, zo is het leven goed, wat gaan we dit missen, maar wat